

For indeværende Finansaar, det Finansaar, der udløber i Dag, var der stillet 4 Mill. Kr. til Raadighed til ekstraordinære Anskaffelser. Hvis de skulde have været brugt fuldt ud, skulde Arbejdet ikke blot have været forceret, men forceret i en efter mit Skøn ganske uforsvarlig Grad. Der har i det forløbne Finansaar været arbejdet af 50 Mand hver Aften til Kl. 12 Nat, fordi der var en ekstra Bevilling i Aar paa 4 Mill. Kr. Denne Bevilling vil nu normalt gaa ned til 3 Mill. Kr. Jeg har meddelt Finansudvalget, at dette vil ophøre den 1. April, da Beløbet gaar ned, fordi det er baade uøkonomisk og uforsvarligt at forcere Arbejdet paa denne Maade. Vil det ærede Medlem ikke give mig Ret i, at det maa bero paa et Skøn? Vil det ærede Medlem have, at jeg skulde sige: Vi har i indeværende Aar brugt 4 Mill. Kr. til ekstraordinære Anskaffelser; deraf er $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. gaaet til Overarbejdspenge, Dobbeltbetaling for Natarbejde o. s. v. Hvis jeg havde brugt mere, tror jeg, det ærede Medlem vilde have sagt, at der var administreret uforsvarligt, skønt jeg havde fulgt Loven til Punkt og Prikke. Jeg skal nævne et Spørgsmaal som Anskaffelse af Gasmasker. Paa en Tid, hvor der eksperimenteres med de forskellige Arter af Giftgas, vilde det dog — det tror jeg, alle vil give mig Ret i — være uforsvarligt at sige: Der er en Bevilling, og af denne Bevilling skal der anvendes saa og saa mange Penge til Anskaffelse af Gasmasker; de vil sandsynligvis næste Aar være ubrugelige, men Forsvarsministeren har at følge Loven, der siger, at det skal gøres. Det maa bero paa et Skøn. Derfor stillede jeg loyalt Forslag her i Rigsdagen. Jeg sagde: Jeg tror, det vil være klogt at vente med visse Bevillinger; her er Forslagene, og naar Finansloven nedskæres paa denne Maade, er det givet, at Resten af Bevillingerne vil blive brugt fuldt ud til sidste Øre. Det mener Landstingets Flertal ikke skal ske. Saa siger jeg, at saa er det givet, at der vil komme Situationer, hvori jeg vil sige: Jeg har Bevillingerne, jeg har de 3 Mill. Kr., hvor det ærede Medlem Hr. Borsen havde 2 Mill. Kr. og brugte $1\frac{1}{2}$ Million, men det vilde dog være meningsløst at forcere Arbejdet ved Overarbejde og paa anden Maade. Fornuftigvis stopper vi ikke Arbejdet, vi lader ikke mindre fremstille end forsvarligt, men vi sætter heller ingen Fart paa. Det vilde være ganske urimeligt, om man stillede dette Krav. Under Hensyntagen dertil er det, Administrationen foregaar,

det er — det behøver jeg for Resten ikke at gentage — vor Pligt og Skyldighed. Militærlovene skal selvfølgelig overholdes, indtil Rigsdagen vedtager en anden Ordning, og det vil de blive i det kommende Aar paa den bedste og forsvarligste Maade med saadanne Beparelser, som jeg anser for fornuftige, og saadanne Udskydelser, som efter mit Skøn vil være forstandige og formaalstjenlige.

Ordføreren (Wilmann): Den Forhandling, der føres her i Dag og er ført i Tingene i de sidste Dage, ligner i allerhøjeste Grad de Forhandlinger, som førtes i Folketing og Landsting, da jeg var en ganske ung Mand. Det er i Hovedsagen akkurat de samme Spørgsmaal, der er Tale om. Det er Spørgsmaalet om Militærvæsenet, og det er Spørgsmaalet om, hvorvidt det er Folketinget eller Landstinget, der har Bestemmelsesretten her i vort Land. Der er i Virkeligheden ikke Spor af Forskel paa Forhandlingerne nu og Forhandlingerne gennem 80erne og 90erne. Den væsentligste Forskel er, at den Gang stod det konservative Folkeparti, som den Gang kaldte sig Højre — det er jo efterhaanden blevet et uartigt Ord, som man ikke maa bruge —, alene mod hele Bondedemokratiet og hele Arbejderdemokratiet. Saa sejrede imidlertid Bondedemokratiet her i Landet, og saa troede vi, at nu skulde det Spørgsmaal være ude af Verden, nu skulde der aldrig mere være Strid om, hvorvidt det skulde være Landsting eller Folketing, der regerede her i vort Land. Men i den Retning tog vi fejl, den Strid er standende den Dag i Dag, og i den Strid staar de Konservative, det gamle Højres Efterkommere, og Venstre, Bondevestre, Bondedemokratiet, nu sammen imod os. De sejrede til sidst og kunde have gennemført Sejren, om de vilde. Kampmaaderne er forskellige til de forskellige Tider, og vi, som var ganske unge, vi syntes, at i Slutningen af 70erne og i Begyndelsen af 80erne var Venstre nogle forførelig radikale Mennesker, det var meget kraftige Midler, de søgte at bringe til Anvendelse for at naa til deres Maal, men disse kraftige Midler førte ingen Steder hen, de førte ikke til Vejs Ende. Saa slog man fra Venstres Side ind paa tilsyneladende meget moderate Kampmidler, men med disse moderate Kampmidler lykkedes det at sejre; at de ikke har gennemført Sejren, maa vi i højeste Grad beklage. Dette er i hvert Fald en af de væsentligste Aarsager til, at vi i Dag i Hovedsagen staar og drøfter akkurat de samme Spørgsmaal og har den samme Kamp om Forholdet mellem Folke-